

BRIKS-topmøde kommer til at foregå midt i hidtil uset turbulens

Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 16. oktober 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 16. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

I dag skal vi diskutere BRIKS-topmødet, der finder sted om mindre end en uge, midt i turbulensen i hele verden, og jeg vil begynde med turbulensen. To store kriser, i Ukraine og i Sydvestasien, som truer med optrapning til tredje verdenskrig, foruden den vedvarende, brutale borgerkrig i Sudan og farlige provokationer mod Kina.

Så lad os starte med Ukraine: Med al balladen mod Putin på grund af hans påståede trusler om at bruge atomvåben, har der ikke været megen omtale af NATO's atomkrigsspil Steadfast Noon, som begyndte i går: Det omfatter øvelser i NATO-landene, som skal simulere indsættelse og brug af atomvåben. Helga, hvad er dine tanker om dette, og hvorfor er det vigtigt?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: NATO, jeg tror SHAPE-hovedkvarteret,

hævdede, at dette bare er en årlig rutinemanøvre, men talsmanden for Kreml, Dmitry Peskov, sagde efter min mening helt korrekt, at timingen af dette er upassende og forfærdelig, for med en varm krig i gang i Ukraine, det faktum, at der fra den 14. oktober i 15 dage vil være manøvrer, der involverer, tror jeg, i alt 2.000 personer, 13 lande og otte store amerikanske baser, hvor de flyver rundt med kampfly og alle mulige støttefly, tanker op og alle mulige andre ting, betyder, at – selv om de hævder, at der faktisk ikke er nogen skarp ammunition, dvs. taktiske atombomber om bord, men det er naturligvis et spørgsmål, som ingen ved. Og for en manøvre, hvor man anvender taktiske atomvåben i Nordsøen, over flere NATO-lande, mens man har en situation, hvor nerverne allerede på grund af situationen i Ukraine er temmelig skrøbelige, vil jeg sige, at det bare er fuldstændig hensynsløst, det er ikke nødvendigt, medmindre man virkelig ønsker at provokere situationen. Og virkelig fremstille et billede af {Schrecklichkeit} [ren rædsel]. Jeg mener, russerne kan ikke vide, om disse fly rent faktisk har skarp ammunition med eller ej. Det er ekstremt let at gå fra en igangværende manøvre til en egentlig krigsudstationering, og det er det, russerne er nødt til at antage, at den mulighed eksisterer.

Så det mindste, man kan sige, er, at hele denne manøvre, der har stået på i 15 dage, og som startede den 14. oktober, vil vare indtil slutningen af oktober, bare et par dage før det amerikanske valg. Hvis folk tænker over det, kan noget gå galt, og det er, at selv hvis en ikke-tilfældig krig skulle ske, kunne det føre til civilisationens udslettelse på grund af konsekvenserne. Der er udkommet en bog af Annie Jacobsen, (Nuclear War: A Scenario) – den er lige udkommet på tysk og også på fransk; og den originale engelske i marts. Jeg har endnu ikke læst bogen, men jeg har hørt om den. Det, hun tilsyneladende beskriver, er, at advarselstiden, hvis noget går galt, er jeg tror, hun taler om 72 minutter – det lyder endda som meget tid i betragtning af, at affyring efter advarsel efterlader langt færre minutter. Og det, hun

beskriver, ifølge de rapporter, jeg har fra folk, der har læst bogen, er, at når først tegnet er givet, at krigen er i gang, er tænketiden nul. For de ting, der skal gøres af en præsident eller en regeringsleder, er så hurtige, at der absolut ikke er tid til at tænke over det eller ændre noget. Alt foregår i en automatisk rutine.

Det betyder, at vi sidder på en absolut krudttønde på to fronter: Den ene er situationen i Ukraine, hvor situationen tydeligvis ikke går i den retning, som Zelenskyj forsøgte at fremkalde på sin nylige tur gennem de europæiske hovedstæder, men den går mere i den retning, at Rusland stabiliserer sig – med andre ord forsøgte han at overbevise de europæiske ledere om sin såkaldte »sejrsplan«. Der er ingen sejr i sigte i Ukraine. Rusland gør stadige, store territoriale fremskridt. Flere eksperter mener grundlæggende, at krigen vil være slut inden årets udgang, og det bringer så det absolutte »to be or not to be«-spørgsmål: Vil NATO endelig gå med til en forhandling med Rusland, som Rusland kan acceptere: en diplomatisk løsning. Eller vil der ske en optrapning, som så kan udvikle sig til en storkrig? Det er situationen i Ukraine. Og så har man den utroligt farlige situation i Sydvestasien, som også kan blive atomar.

Så i forbindelse med disse to aktuelle situationer er det hensynsløst og uansvarligt at have denne NATO-manøvre. Og jeg synes, det gør det endnu vigtigere, at den japanske organisation Nihon Hidankyo, som har kæmpet mod faren for atomkrig i lang tid, blev tildelt Nobels fredspris i år. Og at den kinesiske regering meget offensivt fremmer ideen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, stort set i tråd med, hvad Schiller Instituttet har krævet i mere end to år.

Så jeg tror virkelig, at vi er på vej mod et afgørende punkt. Og jeg kan kun opfordre jer, vores seere, til at slutte jer til Schiller Instituttet og vores bestræbelser på virkelig at sætte en helt anden dagsorden, et nyt paradigme, på det internationale diskussionsbord, for vi er i absolut fare for

at miste alt, hvad der er menneskelighed.

SCHLANGER: Helga, med hensyn til det, du lige sagde om potentialet for et russisk gennembrud i krigen i Ukraine, skrev flere mennesker ind angående rapporter i mainstream-medierne om dyb angst, der rammer tilhængere af Ukraine i krigen mod Rusland, og i Europa generelt over det kommende amerikanske valg. Folk stiller spørgsmål som: »Hvad vil der ske, hvis Trump vinder?« »Vil USA opgive Ukraine?« »Vil de europæiske lande skulle dække forskellen i omkostninger?« Og så er spørgsmålet: »Er der en krigstræthed, som påvirker de europæiske regeringer og den generelle befolkning?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det tror jeg. Jeg tror, at krigstrætheden først og fremmest findes i Ukraine selv. Der er mange rapporter om, at antallet af desertører er steget dramatisk i år, og med et perspektiv, hvor de mennesker, der kæmper på jorden, ikke behøver at læse avisen for at vide, hvordan deres situation er, fordi de befinder sig midt i det. Men der synes at være en meget udbredt demoralisering, fordi Ukraine er gjort til offer! Denne idé om, at man skal blive ved med at kæmpe, når det er tydeligt, at der ikke er nogen sejr mulig. Jeg tror, at en pensioneret officer lavede den sammenligning, at det er lige så umuligt for Ukraine at vinde over Rusland, som det ville være for Mexico at vinde over USA. Og alligevel er der disse hensynsløse militære og politiske ledere, som kræver, at kampen skal fortsætte, indtil Rusland er besejret, selv om det er en objektiv umulighed. Og de eneste ofre er i virkeligheden det ukrainske folk, hvoraf mange bliver slagtet, og deres land bukker under i krigsødelæggelser.

Og det andet store, store offer for dette er naturligvis Europa. Europa er ved at falde fra hinanden. Og jeg tror, at faren for, at Europa – det gør efter min mening ikke den store forskel, hvem der vinder det amerikanske valg, for okay, Trump har lovet, at han vil afslutte krigen i Ukraine inden for 24 timer. Og måske gør han det; jeg tror, han gør det. Men der er ingen, der spørger, hvad Trumps politik er i Mellemøsten, hvor

han siger ting, som er helt utrolige for en potentiel amerikansk præsident at udtale sig om.

Så jeg tror, vi har brug for noget helt – jeg lægger ikke mine æg i kurven hos nogen af disse to kandidater, for jeg synes ikke, nogen af dem har sagt noget, som virkelig ville give mig tillid til, at de tænker i den rigtige retning, som må være et nyt paradigme: Stop geopolitik. Komme ud af Wolfowitz-doktrinen, som stadig lurer i baggrunden, om at USA skal forblive den dominerende magt i verden for evigt, og at ingen kombination af lande skal have lov til at overgå USA økonomisk, politisk eller på nogen anden måde. Og så længe det er det underliggende træk i Pentagon, i det militærindustrielle kompleks, ja, så tror jeg virkelig ikke, at vi er ude af denne krise, før en stor del af befolkningen i USA og Europa hævder deres ønske om at bevare freden! Og det betyder samarbejde i stedet for konfrontation.

Så jeg tror, at det er, hvad man kan sige om denne situation.

SCHLANGER: I sidste uge talte vi om den præsentation, som Scott Ritter holdt for Den Internationale Fredskoalition fredag den 11. oktober (https://www.youtube.com/watch?v=ratqFyq_5zk), hvor han advarede om muligheden for et iransk atomart angreb på Israel. Nu havde vi et spørgsmål: »Er den nylige annoncering af det amerikanske missilforsvarssystem og tropper sendt til Israel et tegn på et forventet atomart angreb fra Iran?« og «Viser det, at USA er fuldt ud forpligtet til at forsvare Israel?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi ser en tragedie uden sidestykke. Det, der sker, er helt klart, at dette latterlige brev, som Blinken og forsvarsminister Austin har skrevet til Israel om, at de inden for 30 dage skal forbedre den humanitære situation i Gaza, jeg mener, det er den største vittighed – jeg mener, det er ikke en vittighed, det er en skrækhistorie! Lige nu har israelerne givet et ultimatum til et sted mellem 300-400.000 palæstinensere i Gaza om at evakuere, ellers vil de blive behandlet som terrorister, hvilket betyder, at de kan blive

skudt og sultet, eller hvad ved jeg. Og noget lignende er ved at ske i Libanon, hvor en fjerdedel af landet allerede er under IDF's kontrol. Og det har ufattelige konsekvenser: Mordene på mennesker sker for øjnene af hele verden, og for palæstinenserne er det en absolut tragedie; for befolkningen i Libanon er det ligeledes en tragedie, fordi Libanon skridt for skridt bliver forvandlet til en ny Gaza-situation.

Så det er forfærdeligt for alle de involverede mennesker. Mange af dem mister livet. Men jeg tror, det er meget, meget mere end det, en tragedie for hele menneskeheden, fordi det faktisk, at verdensoffentligheden kender til det og derefter er vidne til visse amerikanske og europæiske leders adfærd, som på en skamløs måde vender op og ned på sandheden. Og når de rapporterer om det i medierne, siger de altid, at det var et libanesisk angreb på Israel, som tvang Israel til selvforsvar, hvilket er en fuldstændig fejlkonstruktion af kendsgerningerne og af rækkefølgen og kronologien.

Det bliver observeret af hele verden, af den islamiske verden, af den Globale Majoritet, og jeg tror, at en yderligere effekt af alt dette vil være, at det moralske tab af image, pletten på bevidstheden hos de mennesker i Vesten, der tolererer dette, jeg tror ikke, at det vil forsvinde. Jeg kan ikke forestille mig, hvordan verden nogensinde vil vende tilbage til nogen form for førkrigssituation, fordi denne billigelse er det, der vil blive bedømt af historien og af verdensoffentligheden. Så jeg kan kun sige: Vi er nødt til at flytte hele verden ind i et nyt paradigme, for jeg tror ikke, at nogen af disse kriser, hverken Ukraine eller Sydvestasien, bare kan løses af kræfterne i regionen, fordi den transatlantiske verden tydeligvis reagerer på Kinas fremgang og den multipolære verden. Og man er nødt til at overvinde denne geopolitiske tankegang, ellers tror jeg ikke, der vil være nogen udvej.

SCHLANGER: En skarp iagttager tog spørgsmålet om at give Israel 30 dage til at efterkomme humanitær hjælp op og skrev,

at for ham er »dette støtte til folkemord i slowmotion«. Og han spørger: »Hvad kan man gøre for at fremtvinge en reaktion fra de vestlige regeringer? Er der noget, der kan gøres?« Og her er det måske værd at nævne, at Den Internationale Fredskoalition har Zoom-opkald som sædvanlig på fredag den 18. oktober kl. 11 ET (kl. 17 CET).

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Som jeg sagde, tror jeg, det er meget indlysende, at der kun er én magt i verden, som kan stoppe dette, og det er USA. Og USA ville faktisk hævde deres magt med hensyn til våbenleverancer og økonomisk støtte. Det kunne stoppes med det samme – måske ikke så let – men det kunne stoppes.

Så det faktum, at der er et sted, hvor man kan sætte ind, betyder, at USA's befolkning må sige fra mere tydeligt og lægge pres på USA. Men jeg tror også, at landene i det Globale Syd, som udgør langt størstedelen af den menneskelige befolkning – og jeg tror, at de bliver mere aktive hele tiden – de er nødt til at træde frem. For vi har en utrolig krise: FN fungerer ikke i sin nuværende form. FN's Sikkerhedsråd er hele tiden blokeret af et veto fra et af de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, hvilket de facto betyder, at når denne konflikt involverer et af dem, nemlig USA (og naturligvis i skyggen Storbritannien), så er der ingen løsning.

Så der er en reel krise for menneskeheden. Og jeg tror, at folk hellere må vågne op og indse, at vi måske er nødt til at skabe en ny institution. BRIKS er ved at udvikle sig til en ret vigtig modvægt til alt dette. De holder topmøde om en uge, den 22.-24. oktober, og jeg tror, at det forhåbentlig bliver et af de steder, hvor der vil blive foreslået et reelt alternativ. Men jeg tror ikke, der er noget, der forhindrer folk i Vesteuropa – eller Europa og USA – i at tage ansvar for virkelig at mobilisere og lægge pres på deres regeringer for at stoppe dette.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra Magna H., fra Norge, tror

jeg, som spørger: »Hvorfor er det, at de vestlige eliter overhovedet ikke er i stand til at erkende deres nederlag i konfrontationen med resten af verden og deres neokolonialistiske dagsorden?«

ZEPP-LAROUCHE: Tja: Det spørgsmål har jeg stillet mig selv mange gange. Fordi det er så indlysende, at alle deres politikker har slået fejl! Hvis man ser på, hvad der skete efter afslutningen af den kolde krig, hvor man ignorerede advarslerne fra pave Johannes Paul II, som sagde, at Vesten ikke skulle konkludere fra Sovjetunionens opløsning, at de havde »vundet«. For de har ikke vundet. Og han talte om »syndens strukturer« i både øst og vest, og han sagde, at man skulle se på udviklingslandenes tilstand for at se, at Vesten også har syndens strukturer.

Men det, der skete, var, at de erklærede »historiens afslutning«. Fukuyama gjorde det, og de udviklede en triumfalisme, som om de ville have vundet den kolde krig, og det havde de ikke! Og ud fra den triumfalisme konkluderede de, at den unipolære verden ville dominere kloden, at den »regelbaserede orden« ville tvinge alle lande på kloden til at indføre den vestlige liberale demokratimodel, og du kan se, hvor det har bragt os hen. Du kan se, hvad de interventionistiske krige efter 11. september har resulteret i. Er USA's indflydelse øget? Nej! Er Europas status steget? Nej! Og det er meget tydeligt, at den vestlige politik med at modarbejde det store flertal i verden ved at føre denne politik nu fører til en situation, hvor disse lande har vendt sig væk fra Vesten, men de vestlige eliter holder stadig fast i den samme politik, som f.eks. er ved at ødelægge Europa: Tyskland er totalt ødelagt. Der er mange rapporter om mellemstore virksomheder, der forlader landet og tager til USA for at investere der, eller tager til Kina, eller lukker eller tager til Schweiz. Men de forlader Tyskland. Og jeg tror, at det vil føre til et reelt socialt sammenbrud på kort sigt, som allerede er i gang, og som vil føre til nedskæringer i det

sociale system, hvilket vil skabe ustabilitet og uro i landet.

Så disse mennesker bliver ved med at gøre, hvad de gør, på trods af at vælgerne ved de seneste valg klart har signaleret, at de ikke er enige: Det skete i Frankrig. Det skete ved fire valg i Tyskland – valget til Europa-Parlamentet og derefter tre delstatsvalg i Østtyskland. Men eliterne («eliterne»), de såkaldte etablisser, de erkender ikke, at de er ved at ødelægge deres land, eller hvis de erkender det, er de fuldstændig ligeglade. Jeg synes virkelig, det er en utrolig moralsk krise.

Så jeg kan kun appellere til vælgerne om virkelig at blive samfundsborgere. Mobiliser jer selv. Om fredagen er IPC-mødet et vigtigt mødested, hvor mange kræfter fra fredsbevægelsen og andre organisationer mødes hver uge nu i mere end et år. Og som hver uge vil vi helt sikkert komme med nogle forslag til, hvad der skal gøres for at påvirke situationen. Men det kræver virkelig, at folk tænker sig om. Folk, der nu diskvalificerer sig selv som ledere, de kan aldrig stoles på igen!

SCHLANGER: Nej, vi har et spørgsmål eller en udtalelse fra Amanda, som sagde: »Jeg kan ikke tro, at Israel nu slipper af sted med at angribe NATO's eller UNIFIL's fredsbevarende styrker. Israelske pansrede køretøjer smadrede sig vej gennem porten til UNIFIL-basen. NATO's reaktion? Ingenting!«

En anden skrev ind og sagde, at en kommentator havde sagt, at hvis Israel skyder på FN's fredsbevarende styrker, kan FN skyde tilbage. Tror du, der er en mulighed for, at det vil tvinge NATO-landene til at reagere mere direkte?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan kun sige, at jeg lyttede til en kommentar fra en ledende CSU-politiker Tysklands kristelige demokrati Thomas Ernd i Deutschlandfunk. Det var utroligt, som om han befandt sig i et parallelt univers. Han tog fuldstændig parti for Israel og gav alle andre skylden, også de fredsbevarende tropper. Og jeg tror desværre, at det er sådan, NATO tænker lige nu.

Så jeg tror, det kræver handling på et andet niveau, og jeg kan kun gentage mig selv, at ideen om at have en helt anden tilgang, som i den Westfalske Fred, efter min mening er den eneste måde, hvorpå vi kan undgå tredje verdenskrig! Og jeg er meget interesseret i, at den kinesiske leder af udenrigsministeriets nedrustningsafdeling, Sun Xiaobo: Han kom med et forslag for bare to dage siden, som var meget vidtgående, og som gentog behovet for en ny sikkerhedsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser, fordi fred er udelelig, og hvis et land er i problemer, påvirker det hele verden.

Jeg tror, det er den slags diskussioner, vi skal have, og jeg vil opfordre til, at hvis man er studerende, professor eller ærlig journalist (selv om det måske er en uddøende art i dag) eller har en anden platform, internet, lister fra venner og kolleger, chatgrupper, hvad som helst, så begynder man at diskutere ideen om, at man er nødt til at have en anden orden, hvad angår sikkerhedsarkitekturen i hele verden. For vi er trods alt den eneste intelligente, kreative art i universet, i hvert fald som vi kender den. Der kan være andre intelligente arter med kreativitet; de findes måske, men vi kender ikke til dem, så derfor må vi gå ud fra, at vi er de eneste, der er aktive på scenen: Og hvis vi ikke kan sige, at den nuværende sikkerhedsorden, den nuværende struktur, det nuværende set up blandt naturen muligvis dømmes os alle til at forsvinde i en atomkrig og den efterfølgende atomvinter, burde vi så ikke være i stand til at tænke over, hvad vi skal gøre anderledes, mens vi stadig har tid? Og for mig er det det brændende spørgsmål, som jeg virkelig gerne vil have, at flere begynder at diskutere. Vi havde en konference om dette emne, som involverede et universitet i Nicaragua, og jeg synes stadig, at tænketanke, universiteter og andre sociale grupperinger burde begynde at diskutere det! At hvis du er bundet i en sikkerhedsstruktur, som ikke tillader din overlevelse, hvis noget går galt, så kan det ikke være en struktur, der er god for dig!

Så jeg synes, vi har ret og faktisk pligt til at tænke over, hvordan vi kommer ud af denne situation?

SCHLANGER: Du nævnte før BRIKS-topmødet, som starter den 22. oktober. Vi har et par spørgsmål om det. Et fra Susie i New Mexico, som startede med at sige: »Ord kan ikke udtrykke min taknemmelighed for dit lederskab og din uophørlige indsats for at forhindre tredje verdenskrig og realisere en fredelig, retfærdig og velstående verden. Jeg er meget bekymret for, at de hegemoniske verdensmagter, for eksempel USA, vil forsøge at sabotere det kommende BRIKS-topmøde i Kazan i Rusland. Tror du, at de kan eller vil gøre det?«

Og så et andet spørgsmål om dette: »Hvordan vurderer du BRIKS' chancer for at lykkes med at transformere verden fra en neokolonial status til en med retfærdighed for alle nationer og mennesker?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at der allerede er bestræbelser på at skabe maksimale problemer for alle BRIKS-medlemmerne. Du ved, at der er kreditkrav til flere lande eller vanskeligheder med den finansielle måde, de fungerer på, hvilket er designet til at skabe uenighed. Ideen om at skabe et nyt betalingssystem, som præsident Putin diskuterede med sit sikkerhedsteam for to uger siden, vil naturligvis være på dagsordenen. Der er meget modstridende rapporter om, hvad der kan forventes i Kazan.

Jeg vil antage, at der vil blive trukket noget stort op af hatten, så at sige; og det er måske ikke BRIKS. Det kan være det, som den tidligere vicechef for Den Nye Udviklingsbank Paulo Nogueira Batista har nævnt ved flere lejligheder, at det kan være en undergruppe af BRIKS, der vil arbejde med det. Jeg er ikke med i disse diskussioner, så jeg kan ikke være sikker. Jeg ved, at der er mange spændinger omkring det.

Jeg kan kun sige med sikkerhed, hvad der ikke er en god idé, og det er, hvad Donald Trump lige har sagt: Han sagde, at han ville indføre 100 % told på alle lande, der går i retning af

af-dollarisering. Det er ikke et særlig smart økonomisk forslag, for det ville betyde, at USA kun ville have meget få lande at handle med, og det er helt upraktisk. Det ville være mere intelligent at sige: OK, vores finansielle system er i alvorlige problemer, eller vores fysiske økonomi er ved at kollapse. Se på USA's manglende evne til at håndtere ofrene for de seneste orkaner. Lad os bygge vores infrastruktur! Lad os samarbejde med det nye, spirende system om at tilslutte os deres nye kreditfacilitet og begynde at investere igen i fysisk produktion, infrastruktur, innovation og forskning og udvikling – i bund og grund det, som Kina gør. Så ville der være en chance for at komme ud af problemerne.

Men jeg tror helt sikkert, at vi vil gå ind i en stormfuld periode. Jeg tror, vi er så tæt på tredje verdenskrig, men på den anden side tror jeg, at hvis nogen kombination af lande kan trække verden ud af denne krise, så bliver det BRIKS. Og jeg er ret sikker på, at verden vil få sig nogle overraskelser i næste uge, for jeg tror, at de ledere, der mødes der, har bevist, at de er ganske ansvarlige mennesker. Og jeg tror, der er en chance for, at vi overlever denne prøvelse, men det er slet ikke sikkert.

SCHLANGER: Jeg har en ting mere til dig fra en tilhænger fra Tyskland, som skrev om Tysklands fremtid i Europa. Han skrev »Jeg er pensioneret fra bilindustrien. Jeg har med rædsel set de Grønnes angreb på vores industri. Efter fiaskoen med forsøget på at forbyde forbrændingsmotorer presser de nu på med høje toldsatser på elektriske biler fra Kina. Det tyske folk er ikke dumt. Bliv ved med at kæmpe: Jeg tror, at folk er begyndt at være opmærksomme.«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg vil følge dit råd. Jeg vil fortsætte kampen. Og jeg tror, at bilindustrien, efter min mening lidt sent, men endelig kommer de ud, og alle – Mercedes, BMW, Audi, VW – de kom alle stærkt ud imod EU's politik om at indføre disse toldsatser på elbiler fra Kina. Og jeg mener ikke, at Tyskland kæmpede troværdigt, for hvis de vidste, at

afstemningen var på vej, og at EU ville indføre disse toldsætter, ville de, hvis de seriøst forsøgte at undgå det, have sendt følere ud til Italien og andre lande på forhånd, og det skete ikke.

Vi diskuterede det med hinanden, med vores kolleger fra forskellige lande. Og jeg tror, at det var et show og ikke alvorligt ment, for jeg tror, at den nuværende regering ser på hele situationen, hvor Tyskland er ved at falde fra hinanden, uden at rette op på det, uden at gøre noget ved det. Så jeg tror, at det kinesiske svar vil være, at de vil indføre modtold. Men igen, det er det tyske folks kamp ikke kun at komme af med denne regering, men hvis man lytter til, hvad nogle af oppositionslederne fra CDU/CSU siger, vil det ikke få Tyskland i en meget bedre – eller faktisk i en værre – situation, hvis de gør, hvad de taler om.

Jeg tror, vi er nødt til at have en reel mobilisering i Tyskland for, at Tyskland skal vende tilbage til sine bedste traditioner! Jeg mener, vi er blevet overtaget af en kombination af neokonservative og neoliberale, både hvad angår økonomi og det kulturelle område. Og mens asiaterne er kloge, og de er gået tilbage til deres egne historiske traditioner for nogle gange helt op til 5.000 år siden, og de henter deres styrke fra den største kultur, de har produceret i årtusinder, så er vi i Tyskland, som på et tidspunkt havde klassisk musik og klassisk poesi som noget af det bedste! Inden for klassisk musik vil jeg endda sige den bedste fremførelse af vores komponister, fra Bach til Beethoven, Schumann, Schubert og Brahms: Jeg mener, dette er en skat! Og har du nogensinde hørt Ursula von der Leyen eller Olaf Scholz eller nogen af disse mennesker tale om skattene i den europæiske kultur og især i den tyske kultur? Det har jeg ikke. Og hvis du kan vise mig, at de har en forståelse af, hvorfor (Lied) er vigtig, Schubert-sangene eller Schumann-sangene, eller Brahms, eller Mozart eller Beethoven – det er perler, der ikke overgås af noget andet i verden! Og vi lader det gå i stykker! Der er

ikke længere nogen forestillinger, fordi publikum angiveligt ikke vil have det, hvilket jeg ikke tror er sandt. Jeg tror, det er designet til at sænke kulturens niveau og befolkningens smag, fordi vi er styret af et oligarkisk system!

Så lad os kæmpe for det, Tyskland har produceret: Vi havde Nikolaus af Cusa, vi havde Leibniz, vi havde Schiller, vi havde Beethoven. Vi havde så mange opfindere og store hjerner, og vi bør ikke lade os træde under fode, som det sker lige nu. Men vi har brug for en renæssance af det bedste, Tyskland nogensinde har produceret, og så tror jeg, der er en kraft – som sover lige nu i det tyske folk – men som kan vækkes til humanismens højeste ideal. Og det er det, vi har brug for, at arbejde sammen med andre lande, i et kor af nationer for en bedre fremtid.

SCHLANGER: I den forbindelse mødes Den Internationale Fredskoalition igen på fredag: kl. 11.00 østlig tid, kl. 17.00 centraleuropæisk tid.

Og så, Helga, kan du måske sige noget om demonstrationen og koncerten den 26. oktober for Jose Vega & Diane Sare Peace Fund, som vil være en kampagnebegivenhed for New Yorks kongreskandidat Jose Vega (CD15, Bronx) og senatskandidat Diane Sare i New York. Det er sådan set det, du taler om som værende nødvendigt.

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Det er en ekstraordinær begivenhed, der er planlagt til lørdag den 26. oktober i New York, og vi har allerede et fantastisk antal talere. Du kan finde navnene på deres hjemmeside. Vi lægger linket ind under dette program. Det omfatter folk som oberst Lawrence Wilkerson (pensioneret) og Ray McGovern, Garland Nixon og mange andre fremragende patrioter fra USA. Og så vil vi have musikalske bidrag fra forskellige lande, og meget vil handle om fred. Og vi forsøger at få folk med fra hele verden, måske endda at lave søsterarrangementer. Vi har kor i Afrika, vi har andre mennesker, som har foreslået, at de deltager ved at lave

søsterarrangementer i forskellige lande. Og jeg tror, at dette kan blive en model for at forene den internationale fredsbevægelse ved at fremhæve skønheden i den kultur, vi kæmper for, som en kilde til styrke.

Man bør absolut tilmelde sig. Jeg tror, at det er helt gratis for internationale gæster. Jeg ved ikke, hvordan det foregår på stedet, det kan være anderledes, men det er helt sikkert en begivenhed, som er den mest kraftfulde intervention i valgkampen og i spørgsmålet om krig og fred.

SCHLANGER: Nå, Helga, tak fordi du kom i dag, og jeg ved, at vi ses på fredag og sandsynligvis også den 26. oktober!

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ser frem til det, ligesom du gør.